

Tot in de dood

Van dezelfde auteur

Gekortwikt

Tot in de
D O O D

Debora Elisabeth

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Tot in de dood
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteur: Debora Elisabeth

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Tekstredactie: Jen Minkman & Chinouk Thijssen

Eerste druk juni 2017, tweede druk april 2018
ISBN 978-94-63678-95-7
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Er is leven na de dood, vertelde ze mij,
ik zie ze aan mijn bed, fluisterde zij.
Wees niet bang, ze doen je geen kwaad.
Tenzij ze jou iets willen vertellen, dan is het ook voor jou te laat.*

Dit boek is voor oma

1 – Daan

Gehaast steek ik het laatste stuk van mijn brood in mijn mond en spoel het weg met een slok melk. ‘Ik moet gaan.’

Mijn moeder staat met haar rug naar me toe bij het aanrecht. Ik spring van mijn stoel, stap op haar af, sla mijn armen ferm om haar smalle lichaam en druk een kus op haar wang. Haar kruin komt maar net tot mijn borst; ze is ienemienie vergeleken bij mij. Ik plaag haar ermee, beweer dat ze krimpt omdat ze al oud is, maar de echte reden is dat ik maar blijf groeien. De laatste keer dat ze me gemeten hebben voor de aanvraag van mijn paspoort tikte ik de een meter negentig aan. Zelfs mijn vader moet tegenwoordig zijn kin opheffen om me in mijn ogen te kunnen kijken.

‘Vanwaar de haast?’ Mijn moeder schuift een broodtrommel mijn kant op en trekt me nog eens naar zich toe voor een extra kus.

Ik geef haar waar ze om vraagt en gris de trommel van het aanrecht. ‘Geen reden.’

Ze lacht en herhaalt mijn woorden. ‘Geen reden.’ Haar donkere haar danst om haar gezicht als ze haar hoofd schudt. ‘Noem Roza maar geen reden.’

‘Plaag die jongen niet zo, Maquita.’ Mijn vader steekt zijn

neus boven de krant uit en geeft me een knipoog.

Gelukkig staat er nog iemand aan mijn kant. Ik steek de trommel in mijn tas, gooi hem over mijn schouder en stap met grote passen de keuken uit.

Mam roept me na: ‘Vergeet je jas niet! En je sjaal. Het is koud buiten.’

Ik zweer dat ik mijn vader hoor zuchten.

‘Komt goed, mam.’ Lachend om haar overbezorgdheid gooi ik mijn tas neer in de hal, steek mijn armen in de mouwen van mijn bomberjack, rits de jas dicht, sla een sjaal om mijn hals en pluk mijn tas weer van de grond.

Nog een laatste blik in de spiegel. Mijn lange haar hangt met slagen langs mijn amberkleurige wangen. Dat laatste heb ik te danken aan de Mexicaanse roots van mijn moeder. Mijn forse postuur heb ik geërfd van mijn oer-Hollandse vader.

Ik steek mijn haar achter mijn oren, controleer of er geen stuk boterham achtergebleven is op mijn tanden, steek een stuk kauwgum in mijn mond en stap naar buiten. Ik roep ‘tot vanmiddag!’ over mijn schouder en trek de voordeur achter me dicht.

De grijze Audi die ik afgelopen zomer gekocht heb van het salaris van mijn baan in de strandtent van ‘ome Jaap’ – die in werkelijkheid geen oom van me is, maar een buurman – glimt in de koude winterzon. Je kunt goed zien dat ik er samen met mijn vader uren werk in heb zitten. Op de kleine deuk in de voorbumper na is het niet te merken dat het maar een tweehandsje is.

Ik steek de sleutel in het slot, stap in en start de motor. Roza wacht op me – ik moet opschieten.

Slechts honderd meter verderop zet ik de motor weer uit. Hij heeft niet eens de kans gekregen warm te lopen. Ik controleer mijn looks nog één keer in de achteruitkijkspiegel en vervang mijn kauwgum voor een nieuwe. Dan druk ik op de toeter om Roza te laten weten dat ik er ben.

2 – Roza

Buiten klinkt een luid getoeter.

‘Shit!’ Geschrokken staar ik naar de zo goed als naakte brunette in de smalle spiegel, die met ducttape op de deur van mijn kast geplakt zit. Achter haar ligt een enorme stapel kleding op de spreij van haar bed. Het is haar niet op tijd gelukt een keuze te maken.

Mijn ogen dwalen af naar de wekker. Die geeft aan dat het pas zeven uur is. Daan lijkt elke dag vroeger te komen. Ik zet een stap in de richting van het raam en verstop mijn in niets meer dan saaie lingerie gehulde lichaam achter het gordijn.

Dan zie ik hem. Mijn Daan, met zijn donkere ogen, lange, bruine haar en goddelijke torso. Daan, die ik al ken sinds onze luiersfase. Daan, die maar twee huizen verderop in de straat woont, in ons kleine dorp dat Brijdorpe heet. Daan, met wie ik oud wil worden, gruwelijk wilde seks wil hebben en elftallen vol kinderen wil krijgen.

Een zucht ontsnapt uit mijn longen. Daan, die mij als niets anders ziet dan als zijn beste vriendin.

Nonchalant leunt hij tegen zijn grote trots: zijn Audi. De lamp die voor ons huis hangt, verlicht zijn heerlijke verschijning in het donker van deze winterse ochtend. De wind speelt

met zijn lange lokken, slaat ze tegen zijn hoekige kaak en voor zijn donkerbruine ogen. Ik zou uren kunnen kijken naar hoe hij de plukken haar weer achter zijn oor vastzet, tot de wind het wint en ze weer lostrekt, zodat het hele schouwspel zich nog eens kan herhalen.

‘Twee keer shit.’ Daans ogen schieten mijn kant op. Alsof ik hem geroepen heb, richt hij zijn blik op en kijkt me recht aan. Verdoofd blijf ik staan. Mijn hart, dat juist op gang kwam door zijn aanwezigheid, stopt met slaan tot hij zijn hand opheft.

Ik kan niet anders dan terugzwaaien, met een hart in mijn borst dat op rap tempo alle slagen inhaalt.

‘Roza!’ Mijn moeder schreeuwt van beneden aan de trap naar boven. ‘Daan is er!’

Joh, alsof ik dat niet al doorhad. Ik schiet weg van het raam, terug mijn kamer in, jaag mijn teckel Dani van het bed, trek de eerste, beste trui die boven op de stapel ligt aan en werk mijn benen in een *skinny jeans*. ‘Ik kom eraan!’ schreeuw ik terug. Dani – die ik natuurlijk vernoemd heb naar een beroemde acteur en niet naar mijn beste vriend Daan – hapt naar mijn enkels. Ik ontwijk zijn klemmende kaken maar kan niet voorkomen dat mijn grote teen langs zijn tanden schraapt. ‘Au! Dani!’ Dani staart me aan met zijn bruine ogen, vrolijk kwispelend met zijn staart tot iets in de hal zijn aandacht trekt.

‘Roza is verliefd op Daa-haan.’ Jesse, mijn jongste broertje, danst al kotschuddend mijn kamerdeur voorbij.

‘Je liefje wacht op je.’ Jack, die met zijn vijftien jaar eigenlijk al te oud is voor deze onzin, danst achter Jesse aan en vervolgt zijn getreiter met kusgeluiden. Ik vlieg op de kamerdeur af, waardoor mijn broertjes gillend om onze moeder de

trap af vliegen, gevolgd door Dani die wel in is voor wat nieuwe enkelhapperij.

‘Goed zo! Ren maar. Ik krijg jullie toch wel!’ roep ik ze na. ‘Etterbakken.’

Nog een laatste blik in de spiegel; de slanke, best wel knappe brunette, gehuld in een dikke, absoluut on-sexy trui, staart me bedenkelijk aan.

Op haar smalle neus zie ik ondanks de foundation nog steeds sproeten. Ik haat ze; ze zijn zo kinderachtig. Wanneer ik me naar de spiegel buig om ze nog beter te bekijken, trek ik mijn neus op, waardoor er net tussen mijn ogen een oncharmante kreukel zichtbaar wordt. Mijn groene ogen trekken naar elkaar toe als ik me erop concentreer. ‘Ja, goed zo, nu kijk je nog scheel ook, lelijkerd.’

Verdorie, ik sta mijn tijd te verdoen. Het moet maar zo, mezelf opdirken voor Daan is toch zinloos. Zijn gevoelens voor mij zijn nog hetzelfde als tien jaar geleden, toen we samen zandtaartjes bakten in de zandbak. Ik weet nog dat ik hem toen alleen maar duldde omdat hij mijn buurjongen was. Pas toen de puberteit toesloeg en Daan van magere slungel transformeerde naar prins Abubdabablabla uit een ver exotisch land, zo weggelopen uit een sprookje, begon mijn hart sneller voor hem te slaan. Ik was een jaar of twaalf, denk ik. Dat maakt dat ik nu al vijf jaar hopeloos verliefd ben op mijn beste vriend. Niet dat ik daar wat mee doe. Nee, ik zwelg liever in zelf-medelijden omdat hij mij niet ziet staan. Omdat hij niet ziet dat ik van een ietwat stevig meisje getransformeerd ben tot een vrouw – met borsten en een zandlopermodelletje – geeft me genoeg reden om weg te kruipen en mijn gevoel voor hem niet te uiten.

Ik steek mijn tong uit naar mijn spiegelbeeld en verlaat met hangende schouders mijn kamer. Tijd om naar school te gaan.

3 – Daan

Ze stapt het huis uit, wordt nog één keer teruggefloten door haar moeder omdat ze haar tas binnen laat staan en draaft dan op me af. Mijn hart maakt een sprongetje; ik heb haar gemist.

‘Goedemorgen.’ Ik open het portier voor haar zodat ze op de passagiersstoel plaats kan nemen.

Ze slaat haar blik naar me op en lacht verlegen. ‘Goede-morgen. Sorry dat het zo lang duurde.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Geeft niets.’ Al laat ze me uren wachten. Het halfuur dat we elke morgen samen in de auto doorbrengen maakt het wachten meer dan waard. Ik vind het heerlijk haar zo dicht bij me te hebben.

Nadat ik haar deur gesloten heb, ingestapt ben en van het erf af ben gereden, overmeestert het donker vooralsnog de straten. Het duurt nog zeker tien minuten voor de wereld om ons heen licht wordt; nu moeten we het doen met het licht van de koplampen.

Roza lijkt elke dag stiller te worden. Ik vraag me af wat haar dwarszit. Zouden het de zenuwen zijn voor haar rijexamen vanmiddag? ‘Beetje nerveus?’

Ze schrikt op uit haar gedachten. ‘Gaat wel, ik heb goed geleerd.’ Haar ogen stralen in het zwakke licht en laten daar-

mee mijn hart sneller kloppen. Alleen haar ogen kunnen zo glimmen, alleen zij kan me zo aankijken. Toch weet ik dat ik er niets achter moet zoeken. Ik ben voor haar niets meer dan haar beste vriend.

‘Ik denk dat ik het wel ga halen.’ Haar mondhoeken trekken op. ‘En zo niet, dan heb ik altijd nog mijn privétaxi.’

Ik lach schaapachtig terug. Bijna hoop ik dat ze zakt – dat ze met mij mee moet blijven rijden, omdat er ‘s morgens geen bussen door ons dorp rijden en fietsen naar school ook geen pretje is, zeker niet in de winter. ‘Ik weet zeker dat je het kan.’ Voorzichtig, om haar geen pijn te doen, geef ik haar een vriendschappelijk zetje tegen haar bovenarm met mijn vuist om mijn woorden kracht bij te zetten.

‘Eerst school overleven,’ zucht ze. Ze staart door het zijraam naar buiten. Ik kan alleen de haren zien die haar gezicht verbergen.

‘Gaat het wel goed? Is er iets mis? Word je gepest?’ De beste vriend in mij werkt zich in me naar boven en schuift mijn inwendige Romeo aan de kant. ‘Je weet dat ik hem voor je in elkaar timmer hè, wie het ook is.’

Ze draait haar gezicht naar me toe en lacht. ‘Er is niets aan de hand, ik heb er gewoon geen zin in. Gelukkig is het bijna weekend.’

Ja, gelukkig wel. De dagen op school lijken steeds langer te worden. We gaan er in het donker naartoe en komen in het donker weer thuis. Toch koester ik elke dag. Nog een halfjaar voor we gaan studeren... misschien zie ik haar dan alleen nog maar in het weekend. ‘Heb je een beetje zin in vanavond?’

‘Zeker weten.’ Ze recht haar rug. ‘Wat de uitslag van mijn

examen ook is, we gaan vieren dat ik deelgenomen heb.’

Als we eindelijk de polderwegen achter ons laten en de autoweg op rijden, licht de omgeving op door de straatlantaarns. Nu is het nog maar vijf minuten rijden voor we op school aankomen.

We zijn net op tijd: de bel gaat zodra we de voordeur bereikt hebben. Hier, in de grote hal met afzichtelijke blauwe vloerbedekking, scheiden zich onze wegen. Roza zit op het vwo; mijn citotoets gaf aan niet meer vertrouwen in me te hebben dan de havo.

‘Ik kom je halen na je examen, oké?’

Ze knikt. ‘Graag.’

Ik had haar ook graag willen brengen, maar helaas heb ik een langer rooster dan zij vandaag.

Een windhoos schiet langs me heen. Dat kan maar één ding betekenen: Mara. En Mara betekent vluchten.

‘Daan, lekkertje,’ grijnst ze. Ze legt haar hand op mijn arm en streelt over mijn biceps. ‘Ga je vanavond ook mee?’ Ze vlijt zich tegen me aan en steekt haar hand uit naar mijn gezicht zodat ze met haar vingers door mijn haar kan woelen. Daar ben ik één keer in getrapt, dat overkomt me geen tweede keer. Ik zet een stap terug. ‘Natuurlijk ga ik mee.’ *Maar niet voor jou*, denk ik erbij. Mara is absoluut niet mijn type. Ze ziet er best goed uit, dat moet ik toegeven, maar dat kan je over haar karakter niet zeggen. Ze is enorm aanwezig en veel te zelfverzekerd. Ik kan niet begrijpen dat Roza het goed met haar kan vinden. Roza is alles wat Mara niet is, op het mooie na. Roza is namelijk nog veel mooier.

‘Ik zie je straks.’ Met mijn hand streel ik Roza over haar arm. Dan draai ik me van de meiden weg en vlucht zo snel als mijn benen me kunnen dragen naar mijn klaslokaal. Ik zie er behoorlijk tegen op dat Mara ook mee gaat vanavond, maar goed, als Roza dat graag wil, kan ik me wel over haar overdreven aanwezigheid heen zetten. Ik zal zelfs haar schunnige opmerkingen en ongepaste aanrakingen accepteren.

4 – Roza

‘Lekker kontje,’ zucht Mara wanneer ze Daan nakijkt.

Ik zucht ook. Vertel mij wat. Het is niet zo dat ik aan niets anders kan denken dan aan zijn heerlijke bilpartij, maar de keren dat ik ze in een moment van zwakte bijna gegrepen heb, zijn niet op één hand te tellen.

Samen staren we, tot hij uit zicht verdwijnt. Mara lacht. ‘Vanavond is hij van mij.’

Pardon? Mijn ogen worden groot, mijn mond zakt open en mijn hart barst in duizend stukjes uit elkaar. Van háár? Dat dacht ik niet! Mara werkt me al maanden op mijn zenuwen met haar gehang om Daan heen, maar nu gaat ze echt te ver.

‘Kom op, kijk niet zo verbaasd.’ Ze geeft me een zet tegen mijn arm. ‘Je ziet toch dat hij mij ook leuk vindt. Waarom denk je anders dat hij me telkens opzoekt?’

Mijn lichaam is nog steeds niet in staat mijn mond te sluiten en mijn ogen weer naar de oorspronkelijke stand terug te brengen. Haar opzoekt? Volgens mij zoekt hij toch echt míj op.

Of speelt er meer tussen hen dan ik zien wil?

Moet ik er wat aan doen? Moet ik Daan vertellen wat ik voor hem voel, voor het te laat is en hij er met Mara vandoor gaat? Langzaam kruipt mijn kaak weer omhoog. Nee, ik mag

hem niet vertellen wat ik voor hem voel. Het zal onze vriendschap verzieken. Hij houdt niet op die manier van mij. Zo drijf ik hem juist in de armen van een ander. Van Mara, om precies te zijn.

‘Wat doen jullie hier nog?’

‘De bel is allang gegaan.’

Leanne en Marianne; de mooiste tweelingzussen van Zeeland, komen al zwaaiend de school binnen. Hun goudblonde haar wappert alsof er iemand met een ventilator voor hen uit loopt. Heupwiegend, in slow motion, bewandelen ze de hal naar ons toe. Het enige wat nog mist zijn de schijnwerpers en de rode loper.

Ik zou er een moord voor doen om net als hen te zijn. Het zijn net engeltjes: mooi, puur en zo onschuldig. Vooral dat laatste is iets wat hen siert. Ze hebben werkelijk geen idee wat ze voor effect hebben op de hormonen van menige puberjongen.

Beiden willen ze verpleegster worden. Wedden dat de jongens van onze school zich tegen die tijd maar al te graag onder een bus werpen, zodat ze door de tweeling verzorgd kunnen worden?

‘Gefeliciteerd!’ In koor galmen hun engelenstemmen in mijn oren, gevolgd door een stereokus op mijn wangen.

‘Ik ben nog niet geslaagd, hoor,’ lach ik.

Marianne glimlacht haar keurige witte rij tanden bloot. ‘Maar dat ga je wel doen.’

Mara fronsht haar wenkbrauwen. ‘Als de bel allang gegaan is, wat doen jullie dan nog hier?’

‘Leanne had een leuke band.’

‘Maar we hebben gebeld en meneer Beuzer vond het niet erg dat we wat later de les in kwamen,’ glimt Leanne.

Mara knort geïrriteerd. ‘Nee, natuurlijk niet. Jullie kunnen nooit wat fout doen. Als ik een leuke band heb, kan ik een uur nablijven.’

‘Misschien heb je het daar zelf naar gemaakt.’ Ik schrik van de woorden die mijn mond uit rollen. Mara draait haar hoofd met een ruk naar me toe. Ik krimp ineen. Regel één in de omgang met Mara: strijk haar nooit tegen de haren in. Ik vrees dat ik haar zojuist de oorlog heb verklaard. De blik in haar ogen vertelt me dat ze de strijd aangaat.

Daan is vanavond van haar, of ik dat nu wil of niet.

‘Whoop whoop, weekend!’ Na het vierde en tevens laatste lesuur vliegt Mara de school uit en rent als een gek over het schoolplein, haar armen hoog in de lucht, haar ogen strak gericht op mij. Het zou me niets verbazen als ze ineens opstijgt en wegvliegt. Deed ze dat maar. Ik krijg steeds meer spijt dat ik haar ooit als vriendin geaccepteerd heb. Vooral nu ze het op Daan gemunt heeft – mijn Daan – kan ik haar wel schieten. Zo uit de lucht, plof!

Ik neeger haar boze oog en draai me van haar weg. Ik moet de bus halen, anders mis ik mijn rijexamen. Vanavond verzin ik wel wat om haar bij Daan vandaan te houden. Wie heeft haar eigenlijk uitgenodigd om mee te gaan? Ik spit in mijn geheugen. O ja; dat was ze zelf.

5 – Roza

De knipperende balk op het beeldscherm weet van geen ophouden. Kom op zeg! Waarom duurt dit zo lang? Om mij heen is het doodstil. Alle andere achttienjarigen in deze ruimte staan net als ik op het punt van een zenuwinzinking.

Met de neus van mijn schoen schop ik tegen de tafelpoot, waardoor het ‘beeldscherm uit de hel’ vervaarlijk schudt. In een opzwevend tempo dansen mijn zenuwen de samba door mijn lijf en doen er een Chachacha en Rumba achteraan. Ik probeer het zo veel mogelijk te negeren en houd mijn aandacht bij het beeldscherm, dat gelukkig op zijn plek blijft staan. Ooit zal die balk toch wel stoppen met knippen?

Ik haal nog eens diep adem en sluit mijn ogen. In gedachten tel ik af: vijf, vier, drie... Gespannen gluur ik door mijn wimpers naar het scherm, dat nog steeds die gruwelijke balk laat zien. Ahg! Ik word gek, ik zweer het!

Een zweetdruppel glijdt over mijn voorhoofd naar mijn wenkbrauw, neemt een korte route langs mijn wenkbrauwboog, waarna hij zich dapper door de volle haarlijn werkt. Het is een kwestie van seconden voor hij van mijn slaap glijdt en zijn pad over mijn wang voortzet.

‘Gaat het met je?’

Geschrokken veeg ik de druppel van mijn gezicht en recht

mijn rug. De oude man die ons het examen afgenomen heeft, staat naast me en kijkt me bedenkelijk aan. Ik staar terug en wacht op meer.

Hij zwijgt.

Een nieuwe zweetdruppel glijdt over mijn voorhoofd en herinnert me aan de zenuwslopende situatie waarin ik me bevind. De man houdt zijn lippen nog steeds stijf op elkaar. Het enige wat verradt dat hij nog leeft, zijn z'n rimpelige oogleden, die een keer dichtgaan om vervolgens zijn grijze ogen weer in de mijne te laten priemen. Wacht hij tot mijn hart het begeeft van de stress? Wacht hij tot ik van mijn stoel val en stuiptrekkend over de vloer kronkel tot de duivel me komt halen? Wat wil hij van me?

‘De uitslag is bekend, hoor.’ De grijze snor die zijn bovenlip compleet laat verdwijnen, krult omhoog als hij lachend naar mijn beeldscherm knikt. ‘Kijk maar.’

Mijn hart staakt het pompen. Het is zover. Het moment van de waarheid. Blijf ik zo mobiel als een schildpad met drie poten, of krijg ik eindelijk de vrijheid waar ik al zo lang van droom?

Ik trek mijn blik los van de dode cavia onder de neus van de man en voel mijn mondhoeken omhoogtrekken zodra mijn hersenen de groene letters op het beeldscherm verwerkt hebben.

‘Geslaagd! Ik ben geslaagd!’ Ik spring zo snel op dat mijn stoel achterover klapt en met een knal de grond raakt. Het boeit me niet, ik ben geslaagd!

Als een kudde wilde dieren stormen alle jongeren de ruimte uit en persen ze zich door de deur naar de ruimte

erachter, waar vrienden en familieleden met evenveel spanning wachten.

Stijf van de adrenaline zoek ik om me heen. Even lijkt het alsof er niemand op mij wacht. Dan zie ik hem: mijn Daan.

Zijn nieuwsgierige ogen staren me aan. Hij lacht niet, kijkt alleen maar. Ik besluit hem nog even in het ongewisse te laten en loop met mijn gezicht in de plooi naar hem toe. Hij strekt zijn armen, klaar om me te troosten. Ik laat me door hem vastpakken en knuffelen. Op momenten als deze mag ik best misbruik maken van de situatie. Alleen hij, zo dicht bij me, zorgt ervoor dat mijn zenuwen in feeststemming blijven en de horlepiep als afsluiter dansen.

‘Ah, sorry, Roos, volgende keer beter.’

Ik ga op het puntje van mijn tenen staan, leg mijn gezicht in zijn nek en druk mijn lippen zacht tegen zijn oor. ‘Ik ben geslaagd!’ gil ik uitgelaten.

Daan schiet van schrik een stap achteruit en houdt me vast bij mijn bovenarmen. ‘Jij klein kreng! Ik dacht echt dat je gezakt was.’

Grijnzend steek ik mijn tong naar hem uit. Hij pakt me nog eens stevig vast en drukt me tegen zijn harde bovenlichaam aan. Zijn borst is breed en stevig en zijn omhelzing ruw en hard. Toch vind ik het heerlijk. Zijn warmte trekt door mijn lichaam en zorgt ervoor dat de laatste dansende zenuwen in mijn lijf eindelijk gaan liggen en indommelen.

‘Kom, dan breng ik je thuis.’

Met de nodige tegenzin maak ik me los uit zijn omhelzing en volg hem naar buiten.

Tijdens de rit naar huis klets ik de oren van zijn hoofd. Alle spanning van vandaag glijdt als een waterval mijn mond uit. Ik vertel hem over de stress en het examen, de man met de vermoorde cavia op zijn bovenlip en de gruwelijk knipperende balk. Daan is stil. Af en toe lacht hij en geeft hij een instemmende ‘hmm-hmm’ om te laten merken dat hij naar me luistert.

Als we over de Zeelandbrug rijden, staar ik naar het water. Het is diep en donkerblauw. Golven glijden rustig over het oppervlak, ze hebben duidelijk geen haast om ergens te komen. Een paar zeemeeuwen vliegen met ons mee in de luchtstroom boven de brug. Nog even en ik ben net zo vrij als zij. Dan kan ik gaan en staan waar ik wil, zonder dat iemand me hoeft te brengen. Heerlijk. Al denk ik dat ik elke morgen gewoon bij Daan in blijf stappen. Als hij me dan niet ingeruild heeft voor Mara, tenminste.

Moordneigingen kruipen bij me naar boven. Ook al is Mara de laatste persoon die ik tegenover me wil hebben als vijand, ik ben er klaar voor mijn Daan te beschermen tegen haar hebbelijke vingertjes.

Daan drukt zijn voet nog steviger op het gaspedaal zodra we de Zeelandbrug achter ons laten. Nog een klein kwartier, dan zijn we thuis. Hij legt zijn grote hand om de versnellingspook en schakelt zijn oude Audi nog een versnelling hoger. We rijden ruim honderd op de autoweg, waar de maximale snelheid tachtig is. Links en rechts van ons schieten vage vlekken van auto's ons voorbij. *Verdorie Daan, ik wil nog lan-*